

havt Præcedens for denne Fremfærd; det er ikke saa mange Gange, vi have havt Pensionssager af denne Art, men hver Gang har dette Slags Sager spillet over paa Understøttelsens, paa det afgangne Raadessecretariats Gebeet, og saa have vi sagt: Der er ingen Pensioneret for den Vedkommende, og det skal sees deraf, at man ikke i vor Pensionsslov kan finde Normen, man har rettet sig efter, om man ogsaa kan finde det Hensyn deri, som har gjort sig gjældende. Det er dette, der har bevæget mig til at være med at stille dette Vædringsforslag, og, naar man bringer Sammelighedshensynet frem, saa siger jeg, at vi bør stemme for Forslaget, for at vise, at Betragtninger af den Art her ikke tør gjøre sig gjældende. Udfaldet af vor Votering, hvorledes den end bliver, tør ikke forud her betegnes som usømmelig; det er en Nødvendighed for os ikke at lade os skræmme af den honnerte Ambition. Naar man siger: Her kan ikke pruttes, vi skulle tage Ministeriets Forslag, saa siger jeg: Have vi bestandigt gjort det, og har Ministeriet sat sig ind i den Sparommeligheds Mand, som har gjort, at vi kunde gjøre det? Og naar man saa truer os med, at som Følge af, at vi slaae af, vil Ministeriet lægge paa, saa siger jeg, at det vil jeg meget gjerne troe. Jeg vil troe, skjøndt nødig, at Ministeriet kan betragte Voteringerne her af en saadan Art, saaledes, istedetfor at tage dem tilfølgelse som en Regel for Fremtiden; men det maa ikke forhindre os fra at søge Reglen efter den Betragtningssmaade, vi her have, og, naar det gjøres gjældende, at 1200 Rd. er det Mindste, man kan give en Mand til at leve af, saa vil det sige, at det er det Mindste, man kan give en Mand for at være velhavende; men dette er der jo ikke Spørgsmaal om her. Her er kun Spørgsmaal om at forhindre en Mand fra at være fattig; deri ligger netop Forskjellen mellem Ministeriets Forslag og vort. Ministeriet foreslaaer os at give en Sum til en Mand, i Genhold til en honorabel og nyttig, men dog almindelig Virksomhed, hvorved vi gjøre ham til en velhavende Mand (En Stemme: Paa ingen Maade!). Jo, velhavende efter Ministeriets egen Betegnelse, og vi foreslaae at give ham en Sum, hvorved vi for-

hindre ham fra at være en fattig Mand. En Mand, som betaler Renten af 1200 Rd. i Skat, er af Ministeriet betragtet som en ikke velhavende Mand, og derimod er det nu paa Veie til at betragte den, som af Staten har 800 Rd. i Indtægt, for en halv fattig Mand. Det er disse Betragtninger, som det ikke kan gaae an skulle absolut gjøre sig gjældende, og vi maae protestere imod dem, om ogsaa det ikke lykkes os at rokke dem. Det er blevet sagt her, at vi ved en tidligere Leilighed og i et lignende Tilfælde have givet 1070 Rd., og, naar man saa kommer og siger til os, at det er dyrere at leve nu end dengang, saa kan man maaskee om et Aar komme til Ministeriet og sige: Vi gav 1200 Rd., men nu er det ikke saa dyrt, lad os sætte det ned til 1070 Rd., saa vil man derpaa svare, at den Maade at handle paa er ikke rigtig; hvad I eengang have givet, maae I vedblive at give, og da vilde jeg ogsaa sige, at det var langt usømmeligere, om vi tog bort, efterat vi havde givet, end at vi nu ere forstgigtige, idet vi give. Jeg troer, at et af de Resultater, hvortil vi ved vor Afstemning maae komme, maa være, at vi gaae herfra med den Overbeviisning, at den Mand, til hvem vi have givet den Sum, er under de nuværende Omstændigheder baade fra Thingets og fra Lovgivningsmagtens Side bleven behandlet paa en udmærket hæderlig Maade, saaledes som kun Gaa ville kunne blive det, og jeg er ogsaa overbevist om, at han, naar Loven kommer ud, og, selv om der kun gives ham 800 Rd., deri vil erkjende en hæderlig Belønning for den Tjeneste, han har ydet.

Monrad: Jeg troer dog virkelig ikke, at man kan betegne dem, der have 1200 Rd. om Aaret, som velhavende Mand (S. A. Hansen: Jo, efter Fællesforsatningen!); jeg troer dog ikke, at det er Sprogbrug (S. A. Hansen: Jo, det er Ministeriets Sprogbrug!). Ja, det bliver jo altid en Skjønssag, hvorvidt man finder, at 1200 Rd. eller 800 Rd. vil kunne være en passende Størrelse. Det er ganske rigtigt, at, om man ogsaa synes, at det er mindre smagfuldt at nedsætte Beløbet, er det uægteligt, at den Pension, der gives ved denne Lov, under alle Omstændigheder er no-